

UTASSY JÓZSEF

Hamis nap

Részeg rovarok a fényben,
virrasztó lámpám búvületében,
vélik,
megtalálták a Napot,
hódolnak neki hetvenhét körrel,
már vonzza őket a viaszosvászon,
potyognak asztalomra sorban,
szánom őket,
szánom,
hevernek hanyatt szanaszéjjel,
mint lakodalmak részegei,
szárnyuk béna,
potrohuk bársony,

lámpám,
a hamis napot leoltom,
hogy mindenik
lásson.

Jaj, mert magam is,
apró legényke,
hányszor de hányszor
taszítódtam az álnok fénybe,
és most,
ahogy újra gyermek lennék,
szájba ver durván a legszebb emlék,
ellök az idő asztalától,
ellök:
hiszen én voltam a rajtanácselnök,
harminckét gyerkőc
gondja bújt
szívemhöz.

És boldog voltam
igen,
boldog és boldog,
lobogtattam a beentalót,
az engedélyt a Balatonhoz,

csókolgattam a térképen
ama tintakék foltot,
boldog voltam,
igen,
boldog és boldog!

Ám
Egerben eltérítettek,
letagadták az egyszeregyet,
hiába dicsért kísérom
egekig,
ők letagadták
a csillagos eget is,

ragyogták felém:

vár rám egy kastély,
parkerdő,
halastó,
s egy virágzó kolhoz.

(Dolgozz,
kis úttörő,
tied lesz a jövő,
csak dolgozz,
dolgozz!)

Tóalmás,
hagymaföld,
laboda
meg paréj,

ötvenegy,
szószegés,
rossz álom,
fanyar éj.